

A Fővárosi Ítéltábla a Strausz Ügyvédi Iroda (felperes címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek,
a Dr. Holobrádi Emese Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **I. rendű alperes neve** (**I. rendű alperes címe**) I. rendű és
a Szabó, Kelemen és Társai Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe) által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében,
a Székesfehérvári Törvényszék 2014. december 11. napján kelt, 34.G.40.018/2014/29. számú ítélete ellen, a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán - a 2015. március 11. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az I. rendű alpereseknek 1.500.000 (Egymillió-ötszázezer) forint + áfa, a II. rendű alperesnek 2.000.000 (Kettőmillió) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 29. sorszámú - a 30. sorszámú végzéssel kijavított - ítéletével a keresetet elutasította; kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alpereseknek személyenként 8.000.000 forint + áfa perköltséget.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes tagja az I. rendű alperesnek, amely 2012. szeptember 14. óta felszámolás alatt áll. A ... Kormányrendelet az **I. rendű alperest** stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetté minősítette és megállapította, hogy az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 65-67. § és 68-70. § rendelkezéseit is alkalmazni kell az ellene folyó eljárásban. Az I. rendű alperes felszámolója a Nemzeti Reorganizációs Nonprofit Kft.

A felszámoló az adós kizárólagos tulajdonát képező vagyont zártkörű pályázat keretében értékesítette, amelyre kizárólag **II. rendű alperest** hívta meg. A szerződésben foglalt vételár és az értékesített vagyონrész leírása a 2014. január 30-án megjelent Cégléletről került közzétételre. A

felszámoló a vételár meghatározásához három szakértői véleményt szerzett be; az ezek alapján meghatározott, a zártkörű pályázati felhívás feltételeiben rögzített minimum vételár 2.750.000.000 forint volt.

A pályázat felbontására 2013. november 27-én került sor, dr. **M. J.** közjegyző előtt. A felszámoló a nem nyilvános értékesítést azzal indokolta, hogy: „az **I. rendű alperes** „f.a.” távhőtermelői tevékenységet végez, hőenergiát szolgáltat a ... város lakossági távhőszolgáltatását biztosító **SZ Zrt.** részére. Megállapította, hogy a lakosság közműszolgáltatással való ellátása szempontjából stratégiaileg kiemelt közszolgáltatást lát el. Mivel e tevékenység ellátásához kiemelt közérdek fűződik, ezért az adós vagyonának értékesítése egységes egészként a működés folyamatos fenntartása mellett olyan pályázó részére történhet, amely a közérdek messzemenő szem előtt tartásával garantálni tudja az adós által végzett közszolgáltatást minimálisan, a jelenlegi színvonalon való biztonságos fenntartását. A fentiek miatt a zártkörű pályázatra **II. rendű alperest** hívta meg, a pályázati felhívás átadására 2013. szeptember 19-én került sor.”

A közjegyzői okiratban rögzítették a pályázat tartalmi elemeit is.

Az I. és a II. rendű alperes 2014. január 17-én 7 adásvételi szerződést kötött, továbbá létrejött közöttük egy „Megállapodás” elnevezésű okirat.

A felszámoló a pályázat kiírását követően, 2013. augusztus 26-án megküldte a pályázat feltételeit részletező füzet tervezetét a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalnak, valamint a Közép-dunántúli Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőségnek.

Az elsőfokú bíróság ismertette a 2014. február 28. napján előterjesztett keresetet, amelyben a felperes elsődlegesen azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg az I. és a II. rendű alperes között 2014. január 17. napján létrejött 7 adásvételi szerződés és a „Megállapodás” elnevezésű szerződés semmisségét.

Kifejtette: a Cstv. 49. § (5) bekezdése alapján kérheti a Cstv. szabályaiba ütköző szerződés semmisségének megállapítását, mivel a felszámoló az értékesítés során megsértette a Cstv. 67. § (9a) bekezdésében foglaltakat. E rendelkezés ugyanis kimondja, hogy a felszámolónak az adós vagyonát működő üzemként olyan szervezet részére kell átadni, amely a közszolgáltatás ellátását folyamatosan biztosítani tudja. Előzményként előadta, hogy a felszámolási eljárás során, 2013. február 12. napján a felszámoló az **SZ Zrt.**-vel határozott időre, 2020. december 31. napjáig kötött hőszolgáltatási szerződést megszüntette, helyette határozatlan időre szóló, az **I. rendű alperes** számára kevesebb hőmennyiség átvételét biztosító szerződést kötött az **I. rendű alperes** és az **SZ Zrt.**-vel. Ez az **SZ Zrt.** nyilatkozata szerint nem tartozik a befektetési megállapodás hatálya alá. Ennek előzménye, hogy az **SZ Zrt.**, a **felperes**, a **D Kft.**, valamint **II. rendű alperes** 2004. december 15-én befektetési megállapodást kötött egymással ... távhőellátásának fejlesztése, az **I. rendű alperes** eredményes működtetése, valamint - ennek érdekében - a feleket megillető kötelezettségek és jogok meghatározása céljából. Az új szerződés megkötésével - a felperes álláspontja szerint - a felszámoló az **I. rendű alperes** javára 2020. december 31. napjáig garantált hőátvételt biztosító hőszolgáltatási alapszerződést megszüntette. Hangsúlyozta: e jog a társaság könyveiben 321.680.000 forint összegben nyilvántartott vagyoni értékű jogot testesített meg. Álláspontja szerint e jog megszüntetésével a felszámoló már az eljárás e szakaszában „ellehetetlenítette” az **I. rendű alperes** vagyonának ténylegesen működő üzemként történő értékesítését, noha ennek megkísérlését a Csődtörvény előírja számára.

Hivatkozott még a felperes a Cstv. 68. § (2) bekezdésére is, amely a felszámoló kötelezettségévé teszi, hogy az adós vagyonát működő üzemként értékesítse. Hangsúlyozta: a felszámoló a vagyont likvidációs értéken, nem működő üzemként, hanem kizárólag eszközként értékesítette a II. rendű alperesnek; a felszámoló a lehető legmagasabb árat zártkörű pályázattal nem tudta elérni, ehhez nyilvános pályázatot kellett volna tartania. Állította: a felszámoló az értékesítés során nem tartotta be a Cstv. 70. § (1), (2) és (3) bekezdésében foglaltakat.

Kifejtette: a Cstv. 70. § (1) bekezdése szerint az adós vagyonának értékesítésekor a felszámolónak meg kell kísérelnie az ingatlan és ingó vagyonát és az ezek hasznosításával összefüggő immateriális javakat működő üzemként a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesíteni. A felszámoló azonban e kötelezettségének nem tett eleget, mivel a zártkörű pályázatot választotta, azonban ennek nem adta indokát. Annak ellenére, hogy a **felperestől**, de más, ...on engedéllyel és jelentős szakmai tapasztalattal rendelkező befektetőtől kapott jelentős összegű árajánlatokat. A hitelezői ülésen kérte egy nem nyilvános pályázaton való részvételét az **F Zrt.**, az **... Bank** és a **felperes** is; vételi ajánlatot tett a **felperes**, az **EH Kft.** a **P Kft.** és a **DA Zrt.** A felszámoló érdemben még csak nem is reagált ezekre az ajánlatokra. Ezt követően a kifejezetten szakmai befektetőktől származó ajánlatok ellenére a felszámoló a nem nyilvános értékesítés mellett döntött, majd ehhez megrendelte a Cstv. 70. § (3) bekezdésében előírt értékbecsléseket. Mivel a felszámoló a vagyoni értékű jogot megszüntette, az értékbecslések e joggal már nem számoltak. Annak ellenére járt el így a felszámoló, hogy a Csődtörvény kifejezetten nevesíti azt, hogy az értékesítés az immateriális javakkal együtt kell, hogy megtörténjen.

A Cstv. 70. § (3) bekezdését a felszámoló azzal sértette meg, hogy egyrészt a szakértői vélemények alapján megállapított legkisebb vételár nem reális, mert a megszüntetett vagyoni értékű jogra nem tartalmaz értéket; s a véleményekből nem vezethető le aggály nélkül a megállapított minimális vételár. Hangsúlyozta: a vagyonértékelések alapján nem a jogszabály szerint számított számtani átlagot határozta meg mint a legalacsonyabb értékesítési árat. Részletesen kifejtette, hogy a piaci értékalapú értékbecslési módszert figyelembe véve 4.786.248.600 forint az a minimális értékesítési ár, amelyet a felszámolónak figyelembe kellett volna vennie. A felszámoló által alkalmazott értékbecslési módszer (DCF módszer) jelen esetben nem lett volna alkalmazható. A Cstv. 70. § (3) bekezdéséből következik, hogy az értékbecslések alapján csak az az ár kerülhet megállapításra, amely alatt nem kerülhet sor értékesítésre. Ám az ilyen áron való értékesítéssel a felszámoló egyértelműen nem tett eleget annak az elvárásnak, hogy az adós vagyonát a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesítse.

A felperes azt állította: a szakértői vélemények nem tekinthetők függetlennek, mert a felszámoló korábban már rendelt meg tőlük szakértői véleményt, ezért üzleti kapcsolatban álltak.

Úgy vélte, a felszámoló nem törekedett a forgalomban elérhető legmagasabb árra. A szerződő alperesek 2014. január 18-tól hivatalosan és elismerten folyamatos egyeztetést folytattak az adásvételről, a felszámoló által „zártkörű pályázatnak” nevezett eljárás szabályait is egymással kölcsönösen egyeztetve alakították ki, majd egyezségüket a „zárt pályázat” keretein belül formálisan véglegesítették.

A Cstv. 68. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a zártkörű pályázat indokait rögzíteni kell, a zártkörű pályázatra benyújtott egyes ajánlatokkal együtt. A jogszabály szövegének nyelvtani értelmezése alapján megállapítható, hogy a jogalkotó a zárt pályázat esetén is több ajánlattal számol. Hivatkozott továbbá az 1996. évi LVII. törvény 7. §-ára, amely kimondja: tilos a versenyeztetés - így különösen a versenytárgyalás, a pályáztatás - az árverés, a tőzsdei ügylet tisztaságát bármilyen módon megsérteni.

Hivatkozott arra is, hogy a felszámoló a Cstv. 70. § (2) bekezdésében előírt kötelezettségének sem tett eleget; e jogszabályi rendelkezés szerint a felszámoló a nem nyilvános értékesítéséről szóló döntés indokait és az egyes ajánlatokat köteles írásban rögzíteni közjegyző bevonásával; a felszámolónak ezt nem a pályázat felbontásakor, hanem azt megelőzően kell megtennie. Ennek ellenére a felszámoló a nyilvános értékesítés indokait akkor rögzítette a közjegyzői okiratban, amikor a pályázat felbontásra került. Hangsúlyozta: a kapott ajánlatokat pedig egyáltalán nem rögzítette a közjegyzői okiratban annak ellenére, hogy több vételi ajánlat is érkezett hozzá.

Kitért rá, hogy a 254/2007. (X. 4.) Kormányrendelet 32. § (6) bekezdése miként rendelkezik a zártkörű pályázat lebonyolításáról. Előadta: a zártkörű pályázati felhíváshoz csatolt feltételfüzet

olyan feltételeket is tartalmazott, amelyek kifejezett jogszabályi tilalomba ütköznek [az Államháztartásról szóló, 2011. évi XCXV. törvény 41. § (2) bekezdés].

Másrészt a feltételfüzet azt tartalmazza, hogy a működés feltételeinek biztosítása körében a vevőnek kötelezettséget kell vállalnia arra, hogy „a távhőtermelői tevékenység továbbfolytatásáról gondoskodik.” E feltétel pedig figyelmen kívül hagyja a Cstv. 67. § (9a) bekezdésben írtak szerint a törvényhozó és a törvény azon elvárását és előírását, hogy a vevő maga legyen képes a közszolgáltatás folyamatos biztosítására.

Hivatkozott arra is a felperes, hogy a II. rendű alperes mint vevő nem teljesítette a pályázati feltételben foglaltakat. Ugyanis a pályázati felhívás lényeges feltételei között szerepelt a továbbműködés feltételeinek biztosítására vonatkozó kötelezettségvállalás, valamint a vételár rendelkezésre állásának igazolása. Hangsúlyozta, hogy a II. rendű alperes a maga nevében nem képes ellátni a fűtőerőmű további működtetését; másrészt a vételár rendelkezésére állásának igazolását nem mutatta be a felszámolónak.

Azt állította: a felszámoló megsértette a Cstv. 67. § (9a) bekezdésében írtakat: megkereste ugyan az illetékes hatóságokat, azonban nem a pályázat feltételeinek kialakítása érdekében, hanem csupán bejelentette, hogy az **I. rendű alperes** „f.a.” vagyonát zártkörű pályázat keretében kívánja értékesíteni és a zártkörű pályázatra **II. rendű alperest** hívja meg. E magatartása sérti a pályáztatás tisztaságát. A megküldött levelekből megállapítható, hogy a pályázat tárgyát sem jelölte meg, továbbá az sem derül ki a levélből, hogy az **I. rendű alperes** „f.a.” mely engedélye miatt keresi meg az adott hatóságot a felszámoló; az adott levélből az sem tűnik ki, hogy milyen okból kereste meg a hatóságot.

Azt állította: a megkötött szerződések feltűnő értékaránytalanságban szenvednek. Ennek vizsgálata során abból kell kiindulni, hogy a forgalomban elérhető legmagasabb vételár nem azonos a vagyontárgy piaci értékével, hanem a Csődtörvény által előírt nyilvános értékesítési formák alkalmazásával elérhető legmagasabb árat jelenti. A stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetek esetében megengedett a nem nyilvános értékesítési forma, ez azonban nem érinti a felszámolónak azt a kötelezettségét, hogy a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesítse az adós vagyonát. A forgalomban elérhető legmagasabb ár a törvény által előírt nyilvános értékesítési formák alkalmazása mellett elérhető legmagasabb ár. Amennyiben tehát a felszámoló a vagyontárgyat a törvényben foglalt értékesítési formákra vonatkozó rendelkezéseknek eleget téve értékesíti, vélelem szól amellett, hogy az ennek keretében elért vételár a forgalomban elérhető legmagasabb vételár. Az adott esetben azonban a felszámoló indokolatlanul alkalmazott nem nyilvános értékesítést, a hitelezői gyűlésén is egyértelművé vált a fokozott érdeklődés miatt. A megkötött adásvételi szerződésekben kikötött vételár alig haladja meg az **I. rendű alperes** eszközei könyv szerinti értékének a felét.

A felperes hivatkozott a 2014. évi XV. törvény 73. § (19) bekezdésére, amely a Cstv. 49. §-át a (3b) bekezdéssel egészítette ki. A jogszabály 2014. április 1. napján lépett hatályba, ám ez nem jelenti azt, hogy az abban megfogalmazott elvárás ne lett volna a Csődtörvény szellemiségében már ezt megelőzően is nyomatékosan jelen. E rendelkezés kimondja, hogy az értékesítés során - kivéve a jogszabályon alapuló elővásárlási jog gyakorlását - nem szerezhetsz tulajdont olyan személy vagy szervezet sem, aki vagy amely az adós kizárólagos vagy többségi befolyással rendelkező tulajdonosa vagy olyan gazdálkodó szervezet, amely az adóssal együtt elismert vagy tényleges vállalatcsoport tagja.

A felperes perbeli legitimációjával kapcsolatban előadta: a per megindítására elsődlegesen mint hitelező jogosult [Cstv. 49. § (5) bekezdés]; másodsorban törvényes érdeke fűződik a perbeli szerződések érvénytelenségének megállapításához, mert az I. rendű alperes tagjaként részesülhet az adós vagyonából [Cstv. 61. §]; harmadlagosan pedig azért fűződik érdeke a szerződés érvénytelenségének megállapításához, mert pályázóként nem vehetett részt az adós vagyonának értékesítésében.

A másodlagos kereseti kérelmet illetően a Ptk. 235. §-ára hivatkozva előadta, hogy mint hitelező és mint tag érdekelt a szerződés érvénytelenségének megállapításában, ugyanis mindkét címen részesedhet az adós vagyonából, s ennek mértékét befolyásolja, hogy a felszámoló milyen áron értékesít. Törvényes érdeke fűződik ahhoz, hogy a felszámolási vagyonba a szóban forgó vagyontárgyak visszakerüljenek és törvényes pályázat útján, törvényes vételárért kerüljenek értékesítésre.

Az elsőfokú bíróság összefoglalta az I. rendű alperes ellenkérelmét, amelyben a kereset elutasítását kérte.

Állította: az értékesítés során a jogszabályok alapján járt el, nem sértette meg a Cstv. 49. § (5) bekezdésében foglaltakat. Hivatkozott a ...i Törvényszék .Fpkh.... számú ügyére, melyben a felperes értékbecslésre vonatkozó kifogásait a törvényszék elutasította, s döntését a Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta. E kifogásolási eljárásban hozott végzés a perre is kiható jogerővel rendelkezik.

A vételár meghatározásával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a felperes tévesen értelmezi a Csődtörvény vételárra vonatkozó rendelkezéseit. A 70. § (3) bekezdése szerint a vételár nem lehet alacsonyabb az értékbecslésekben foglalt összegek számtani átlagánál; a jogszabály nem irányárról szól, ezért e rendelkezés a véglegesen kialakult vételárra vonatkozik.

A szakértői értékbecslésekkel kapcsolatban előadta: a beszerzett három szakértői vélemény alapján az üzleti alapú érték számtani átlaga 2.750.000 forint; mindhárom vagyonerőtelő a vagyonerőtelésben egyezően rögzítette, hogy az értékesítés során reálisan az üzleti alap (DCF) érték vehető figyelembe, a nettó eszközérték nem. Ebből következik, hogy az értékesítés alapját a DCF értékek képezhetik és ezek számtani átlaga lehet az az összeg, amelynél a vételár nem lehet alacsonyabb.

Előadta: kellően megindokolta a nyilvános értékesítésre vonatkozó döntését; ez a közjegyzői jegyzőkönyvben foglaltakból egyértelműen megállapítható. A Cstv. 67. § (9f) bekezdése szerint a pályázati ajánlatok felbontását és az ártárgyalást közjegyző jelenlétében kell lefolytatni. A közjegyző által készített jegyzőkönyv tartalmazza a nem nyilvános értékesítés indokait, a részletes pályázati feltételeket és a pályázatok értékelésének szempontjait is; a nem nyilvános értékesítés indokait elegendő a pályázat bontásáról felvett jegyzőkönyvben rögzíteni. Álláspontja szerint az 1996. évi LVII. törvény rendelkezései jelen eljárásban nem alkalmazhatók, hiszen az nem háttér jogszabálya a Csődtörvénynek.

Az I. rendű alperes hivatkozott továbbá arra, hogy téves az a felperesi álláspont, amely szerint a felszámoló már azzal megsértette a Csődtörvény értékesítésre vonatkozó szabályait, hogy csak a II. rendű alperest hívta meg a zártkörű pályázatra. A 70. § (2) bekezdése szerint, amennyiben az eljárás céljának elérése érdekében szükséges, a felszámoló az adós vagyonát nem nyilvánosan értékesíti; maga választja meg a nem nyilvános értékesítés módját. Az idézett jogszabályi rendelkezéshez fűzött magyarázat szerint a nem nyilvános értékesítésnél az értékesítés általános szabályai nem érvényesülnek, a zártkörű pályázat, a közvetlen tárgyalás akár egyetlen vevőjelölttel is megfelel a jogszabályoknak.

Vitatta, hogy a pályázati feltételfüzet olyan feltételt tartalmazott, amely az Áht. 41. § (2) bekezdésébe ütközik; sem támogatásra, sem adományra, sem ellenérték nélküli kötelezettségvállalásra nem került sor.

A Cstv. 67. § (9a) bekezdésre való felperesi hivatkozással kapcsolatban előadta, hogy e rendelkezést akkor kell alkalmazni, ha az adós gazdálkodó szervezet környezetkárosításért, vagy környezetveszélyeztetésért való felelősségét megállapították vagy környezetveszélyeztető tevékenységet folytat, ezért sem ezt a bekezdést, sem pedig a (9c) bekezdést nem kell alkalmazni.

Az I. rendű alperes szerint a felperes alaptalanul állítja, hogy a pályázati kiírás során megsértette a Cstv. 67. § (9a) és (9c) bekezdésében foglaltakat. E rendelkezések szerint a felszámoló a pályázati feltételeket az érintett hatóságok bevonásával alakítja ki. A jogalkotó ugyan bővebben nem fejtette ki, hogy konkrétan mit takar a „bevonás” kifejezés, azonban itt legfeljebb véleményezésről lehet

szó. Az érintett hatóságok a nekik megküldött pályázati kiírást véleményezhetik, javaslatot tehetnek annak esetleges javítására, a Csődtörvény azonban sem előzetes engedélyt, sem a hatóság általi jóváhagyást nem ír elő; a pályázati kiírás tervezetét a felszámoló kellő időben küldte meg az érintett hatóságok részére, noha a Csődtörvény erre vonatkozó határidőt nem ír elő.

Állította: a felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a II. rendű alperes nem teljesítette a zártkörű pályázati felhívásban foglalt feltételeket a továbbműködés biztosítása, valamint a vételár rendelkezésre állásának igazolása körében. A távhőszolgáltatás önkormányzati feladat, amelyet a területileg illetékes települési önkormányzat a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény 6. § (1) bekezdése szerint engedélyes vagy engedélyesek útján köteles biztosítani, tehát nem saját személyében. A vételár rendelkezésre állását illetően arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperes a teljes vételárat határidőben megfizette.

A pályázati kiírás a vételár rendelkezésre állásának banki igazolását vagy bankgarancia vagy állami kötelezettségvállalás csatolását írta elő. A II. rendű alperes megfelelő banki igazolást csatolt a vételár rendelkezésre állásáról, a pályázati kiírásnak megfelelt az igazolás, figyelemmel arra is, hogy a pályázat nem írta elő az összeg elkülönítését. E kifogás azonban okafogyott, mert a II. rendű alperes a vételárat megfizette.

Alaptalan a felperes állítása, amely szerint a II. rendű alperes a vagyonértékesítés során vevőként nem vehetett volna részt. A felperes által felhívott 2014. évi XV. törvény 2014. április 1-jén lépett hatályba, hónapokkal az adásvételi szerződések aláírását követően.

A felperesnek arra a hivatkozására, hogy jelentősen nagyobb összeget ajánlott a vagyonért, mint a II. rendű alperes, úgy reflektált, hogy ajánlatai úgynevezett indikatív ajánlatok voltak, azokat feltételekhez kötötte, s azok komolysága erősen megkérdőjelezhető volt. Állította: a csatolt iratokból is megállapítható, hogy a fentebb említett részvételi szándékukat jelezték egy esetleges értékesítésen (nem pedig nyilatkozatot tettek). A felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy az I. rendű alperes felszámolója jogellenesen járt el, amikor ezeket az „ajánlatokat” a közjegyzői okiratban nem rögzítette. A Cstv. ilyen kötelezettséget nem ír elő, továbbá a felszámoló nem köteles megindokolni, hogy a zártkörű pályázatra pályázóként kit hív meg. A Cstv. 67. § (9f) bekezdése szerint a közjegyző által készített jegyzőkönyv a nem nyilvános értékesítés indokait, a részletes pályázati feltételeket és a pályázatok értékelésének szempontjait tartalmazza.

Hangsúlyozta: a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az I. rendű alperes felszámolója az értékesítés során eleget tett-e a Cstv. 67-68. és 70. §-ban foglalt rendelkezéseknek.

A másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy a szerződés megkötésekor nem állt fenn feltűnő értékaránytalanság. Ezt a felperes nem is bizonyította.

Az elsőfokú bíróság összefoglalta a II. rendű alperes ellenkérelmét, amely szintén a kereset elutasítására irányult.

Ebben hangsúlyozta: a felszámoló kötelezettségeit nem szegte meg, a Csődtörvény rendelkezéseit nem sértette meg. A II. rendű alperes a közszolgáltatás folyamatos biztosítására képes és „2/3-os törvény” erejénél fogva köteles is, továbbá a II. rendű alperesnek a vagyon megvásárlásához szükséges vételár rendelkezésre állt. Vitatta, hogy a felszámoló immateriális jogot megszüntető magatartása befolyásolta az értékesítést; egyrészt arra hivatkozott, hogy a felszámoló nem szüntette meg a vagyoni értékű jogot, másrészt arra, hogy a jog nem átruházható.

A felperesnek arra a hivatkozására, hogy nem működő üzemenként került sor az adósi vagyon értékesítésére előadta, hogy a felperes több helyen hangsúlyozza, hogy a felszámoló nem működő üzemenként értékesítette a II. rendű alperes eszközeit. Hangsúlyozta: a felszámolás a likvidációról szól, tehát minden felszámolói értékesítés a likvidáció érdekében történik; az érték megállapítása pedig a Csődtörvény vonatkozó rendelkezéseivel összhangban történt és ellenkező bizonyítást a felperes nem tudott bemutatni, állításait nem igazolta. Nincs akadálya annak, hogy az eszközök értékesítése több szerződésben történjen, ha ez nem sérti a folyamatos működés és közszolgáltatás biztosításának követelményét. Mind a pályázati feltételek, mind a sérelmezett szerződések a

működő üzemként történő értékesítést célozták és a II. rendű alperes tudomása szerint fel sem merült annak a lehetősége, hogy az I. rendű alperes eszközei egymástól függetlenül, más vevőnek vagy egyesével, egymástól elkülönült módon kerüljenek értékesítésre. Tény, hogy az erőművi berendezések mint egységes egész és önálló gazdasági egység, az I. rendű alperes részéről átadásra került, az a mai napig működik, a közszolgáltatásban fennakadás nem történt és a működéshez szükséges valamennyi eszköz rendelkezésre áll.

A II. rendű alperes álláspontja szerint a felszámoló eleget tett a Cstv. 70. § (3) bekezdésében előírt kötelezettségének. A felperes hivatkozására előadta, hogy ... **Város** költségvetése több mint 20 milliárdos; az önkormányzati gazdálkodás tartaléka, illetve az önkormányzati feladatellátás tartalékkerete, valamint a közszolgáltatások biztonságának fenntartása címén elkülönített céltartalékok együttes összege külön-külön is meghaladja az értékesítés ellenértékét. E tartalékok a II. rendű alperes finanszírozási számláján mind a pályázat benyújtásakor, mind az I. és a II. rendű alperes között, 2014. január 17. napján létrejött adásvételi szerződés megkötésének időpontjában rövid lejáratú bankbetét formájában rendelkezésre álltak, forrást biztosítva a vételár megfizetéséhez. Előadta: a Cstv. 67. § (9c) bekezdése kizárólag a 70. § (2) bekezdése szerinti módosítással alkalmazandó. A 68. § (1) bekezdése szerint a 65-67. § rendelkezései, a 68-70. § szerinti eltérésekkel alkalmazandók. E rendelkezések az adós tevékenységének ellátásához fűződő közérdekre tekintettel állapítanak meg speciális szabályokat. A felszámoló a felszámolási eljárásban széleskörű döntési és mérlegelési jogosultsággal rendelkezik; tevékenysége során a hitelezők érdekeit és a közérdeket szem előtt tartva, az adott helyzetben elvárható gondossággal köteles eljárni [Cstv. 54. §]. Az I. rendű alperes vagyonának értékesítése során a legfontosabb irányelv a közérdek: ebben az esetben az értékesítési árral kapcsolatos követelményeket a Cstv. 70. § (3) bekezdése tartalmazza, amely szerint az értékesítési árra vonatkozó elvárás az, hogy a vételár nem lehet alacsonyabb, mint az értékbecslésekben meghatározott összegek számtani átlaga. E követelményeknek a felszámoló eljárása megfelelt.

Vitatta, hogy a 254/2007. (X. 4.) Kormányrendelet alkalmazható lenne jelen ügyben, mert az állami vagyona, az állami vagyonnal kapcsolatos jogügyletekre, jogviszonyokra, valamint az azokban részt vevő személyekre terjed ki; az állami vagyon értékesítésére irányuló pályázat szabályai a felszámolási értékesítésre nem alkalmazhatók. Hangsúlyozta: a Csődtörvény nem írja elő, hogy a zártkörű pályázatra hány ajánlattevőt kell meghívni.

Kifejtette: a 67. § (9a) bekezdése nem igényli hatósági eljárás lebonyolítását, a hatóság szerepe a véleményezés. Az I. rendű alperes igazolta a hatóságok megkeresését és azt, hogy a hatóságoknak biztosította a véleménynyilvánítás lehetőségét.

A Cstv. 70. § (2) bekezdésének megsértésével kapcsolatban előadta, hogy e rendelkezés kifejezetten kimondja: nincs előzetes tájékoztatás, sőt az egyes ajánlatok közjegyző előtti írásbeli rögzítése arra enged következtetni, hogy a döntésének indokai rögzítésére az ajánlattételt követően kerül sor. Mindezek alapján nem ütközik jogszabályba, hogy a zártkörű pályázat indokai nem kerültek előzetesen rögzítésre.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak.

Ismertette az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 68. §-át, 70. § (1), (2), (3), (5) bekezdését, a 49. § (5) bekezdését, az 1996. évi LVII. törvény 7. §-át, a 2011. évi CXCV. törvény 41. § (2) bekezdését megállapította, hogy mind a Cstv. 49. § (5) bekezdése, mind a Ptk. 201. §-a alapján mint hitelező jogosult pert indítani, ám az I. rendű alperes tagjaként nem jogosult. A tagsági jogviszony ugyanis nem jelent olyan jogi érdeket, amely feljogosítaná a társaság által kötött szerződés megtámadására. Ugyancsak nem jogosult pert indítani azon az alapon, hogy a felszámoló szabálytalan eljárása miatt nem vehetett részt a pályázatban, mert a felszámoló jogosult volt zártkörű pályázat útján értékesíteni az adós vagyontárgyait, akár egy vevő ajánlatának figyelembevételével. Ezért a felperes nem sérelmezheti, hogy a pályázatban nem vehetett részt.

Az ügy érdemével kapcsolatban kiemelte, hogy jelen eljárásban a Cstv. 49. § (5) bekezdése alapján a bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezet esetében a felszámoló az értékesítés formáira és a közjegyző igénybevételére vonatkozó rendelkezéseknek eleget tett-e. Ez a rendelkezés megszabja azokat a kereteket, amelyeken belül lehetőség van a szerződés megtámadására. Nem minden, a felperes által megjelölt tény eredményezheti a szerződés érvénytelenségét, csak azok, amelyek az értékesítés formáira és a közjegyző igénybevételére vonatkozó jogszabályok megsértését jelentik.

Ennek keretében az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a felszámoló eljárása megfelel-e a Cstv. 70. § (1), (2) és (3) bekezdésében foglaltaknak. Ezért a felperes hivatkozásai közül csak azokat érintette, amelyek a fenti jogszabályi rendelkezések alapján az ügy eldöntése szempontjából jelentőséggel bírtak. Így nem foglalkozott a felperes azon hivatkozásaival, melyek szerint a felszámoló megsértette a Cstv. 67. §-ában foglalt rendelkezéseket, álláspontja szerint ugyanis, összevetve a Cstv. 68. és 70. §-át, azt a következtetést kell levonni, hogy jelen esetben a 67. § felperes által hivatkozott rendelkezéseit nem kell alkalmazni, azokat a felszámoló értékesítési tevékenységének elbírálásánál figyelmen kívül kell hagyni. A Cstv. 67. § (9a) bekezdéstől (9h) bekezdésig terjedő rendelkezések szabályozzák, hogy a 65. § szerinti stratégiailag kiemelt gazdálkodó szervezet vagyonának értékesítése során milyen eljárást kell követnie a felszámolónak. A 70. § pedig azokat a rendelkezéseket tartalmazza, amelyeket a 68. § szerinti gazdálkodó szervezetek vagyonának értékesítésekor kell alkalmazni. Ebből az következik, hogy a Cstv. 68. § szerinti gazdálkodó szervezetek esetében a 67. § (9a)-(9h) bekezdések rendelkezési nem alkalmazandóak, csak a 70. § rendelkezései.

Idézve a Csődtörvény új IV/A. fejezetéhez fűződött indokolást kiemelte: a Cstv. új 68-69. §-ának célja a kiemelt közszolgáltatók, közfeladatot ellátó vállalkozások piacról történő gyors és ellenőrzött kivezetése, ha a veszteségeik finanszírozása nem lehetséges, a veszteségek halmozódása nem szüntethető meg. Ezek a szabályok tehát a Cstv. új, IV. fejezetén belül további sajátosságokat fogalmaznak meg a Cstv. általános felszámolási szabályaihoz képest. Sajátosak a második csoport szerinti gazdálkodó szervezetek felszámolási eljárása során, a vagyon értékesítésére vonatkozó rendelkezések. Főszabály: az adós gazdálkodó szervezetet működő üzemként kell értékesíteni. Az általános szabályoktól eltérően az értékesítés nem nyilvánosan, bármilyen formában - félretéve a pályázat, árverés szabályait - történhet, az egyetlen megkötés, hogy legalább három független értébecslő szakértő véleményét, értébecslését be kell szerezni és a vételár legalacsonyabb mértékét is meghatározza a törvény. További elvárás, hogy a felszámoló a vagyontárgyakat működő üzemként értékesítése. E rendelkezések célja az, hogy a közfeladatot ellátó vállalkozások, a közszolgáltatók gyors és ellenőrzött módon kerüljenek kivezetésre a piacról, ha a veszteségek finanszírozása már nem lehetséges. Különösen fontos szempont ilyen esetben a közérdek, a közszolgáltatások ellátásának folyamatos biztosítása.

A jogszabály szerkezetéből is az következik, hogy a jelen ügyben a 67. § (9a)-(9h) bekezdés rendelkezései nem alkalmazhatóak, csak a 70. § rendelkezései, ugyanis a 70. § részben megismétli a 67. § (9a) bekezdéstől (9h) bekezdésig terjedő rendelkezéseit.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felszámoló eljárása megfelelt az irányadó jogszabálynak; a felszámoló bármilyen értékesítési módot választhatott, így a zártkörű pályáztatásnak sem volt akadálya, akár egyetlen pályázó meghívásával. E körben az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperes álláspontját, amely szerint a 70. § (2) bekezdésének, illetve a 68. § (2) bekezdésének nyelvtani értelmezéséből az következik, hogy a felszámoló több pályázót köteles meghívni. A pályázat önmagában nem jelenti azt, hogy több pályázatnak is léteznie kell; egyetlen pályázat is megfelelhet a pályázati kiírásban foglalt feltételeknek. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette a jogszabály értelmezésénél az indokolást is, amely szerint az értékesítés bármilyen formában történhet. Ezért a felszámoló nem sértett jogszabályt. A vételár kialakításánál, a Cstv. 49. § (5) bekezdése alapján a bíróság csak azt vizsgálhatta, hogy a felszámoló az értékesítés formájára

vonatkozó rendelkezést betartotta-e; azt tehát, hogy a szakértőnek milyen megbízásokat adott, illetőleg a szakértők a megbízás alapján milyen értéket határoztak meg, az megfelel-e az adós vagyonának, az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta. Vizsgálata arra korlátozódott, hogy beszerezte-e a felszámoló a jogszabályban előírt független értébecslő szakértőktől származó értébecslést. Ez pedig megtörtént. A felszámoló csatolta a szakértői véleményeknek azt a részét, amelyből megállapítható, hogy a szakértők mekkora értéket állapítottak meg az adós vagyonaként. Ebből kitűnik, hogy a felszámoló a szakvélemények számtani átlagát vette alapul a vételár meghatározásánál. Ahol a szakértői vélemény értékhatárt állapított meg, ott is a számtani átlagot vette alapul, s ez teljes mértékben megfelel a jogszabálynak.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperes érvelését, amely szerint a szakértői vélemények nem tekinthetők függetlennek. Az tény, hogy a szakértők korábban végeztek a felszámoló cég számára munkát, nem jelenti azt, hogy ne lennének függetlenek.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek azt a hivatkozását, amely szerint a szakértői vélemények alapján megállapított vételár minimumár kell, hogy legyen, nem találta alaposnak. E körben az alperesek érvelését fogadta el, amely szerint a jogszabály úgy rendelkezik, hogy a vételár nem lehet alacsonyabb, mint az értébecslésekben foglalt összegek számtani átlaga. Figyelembe véve a (2) bekezdésben foglaltakat is - amely szerint egyetlen pályázónak is eladhatja a felszámoló a vagyontárgyakat és nem szükséges a versenyeztetés -, nem szükséges a vételár magasabb összegben történő meghatározása. Amennyiben egy pályázó van, a szakértői vélemények alapján megállapított vételár megfelel a jogszabálynak.

Az elsőfokú bíróság tévesnek találta azt a felperesi hivatkozást, amely szerint a felszámoló nem nyilvános értékesítésről szóló döntésének indokait és az ajánlatokat előre köteles írásban rögzíteni közjegyző bevonásával. Az irányadó 70. § (2) bekezdése ugyanis nem úgy szól, hogy ezt a pályázatbontás előtt kell beszerezni. Tekintettel arra, hogy nem nyilvános értékesítés estén a pályázat bontása nem közjegyző jelenlétében történik a 68. § szerint minősülő gazdálkodó szervezetek esetében, a jogszabály úgy fogalmaz, hogy a felszámoló közjegyző bevonásával köteles írásban rögzíteni döntése indokait és az ajánlatokat. Ezt pedig a felszámoló megtette. A felperes a 67. § (9e) bekezdésére hivatkozása a fentiek miatt téves.

Azzal sem sértett jogszabályt a felszámoló, hogy a felperestől és más gazdálkodó szervezetektől kapott vételi ajánlatokat nem vette figyelembe. A 70. § (2) bekezdése szerinti ajánlat, melyet közjegyzői okiratban kell rögzíteni, a felszámoló által elfogadott, a nem nyilvános értékesítés során figyelembe vett ajánlat. Ez jelen esetben „pályázat” elnevezéssel került benyújtásra. A jogszabály nem írja elő, hogy a figyelembe nem vett ajánlatokat is rögzítenie kellene.

A felperes arra hivatkozott is, hogy amennyiben a II. rendű alperes az államtól kapja meg a vételárat, az tiltott állami támogatásnak minősül, amely az Európai Unió szerződése alapján tiltott. Abban az esetben, ha versenyfelügyeleti eljárás lefolytatására kerül sor és annak keretében megállapítást nyer a felperes által megjelölt jogsértés, szankcióra kerülhet sor. Ez azonban nem jelenti a megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségét, mivel ilyen jogkövetkezményt a jogszabály nem tartalmaz, ilyen rendelkezést a felperes sem jelölt meg, ezért e körülmény az érvénytelenség szempontjából közömbös, azt az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

Szintén nem találta az elsőfokú bíróság érvénytelennek a szerződést az 1996. évi LVII. törvény 7. §-a alapján, ugyanis a Cstv. 70. §-a speciális rendelkezéseket tartalmaz. A jogszabály maga zárja ki a versenyeztetést a stratégiaileg kiemelt gazdálkodó szervezetek esetében azzal, hogy lehetőséget biztosít a felszámoló számára, hogy bármilyen nem nyilvános értékesítési módot válasszon.

A Ptk. 201. §-ával összefüggésben leszögezte: azt kellett vizsgálnia, hogy alapos-e az a felperesi állítás, amely szerint az adásvételi szerződésben kikötött vételár alacsonyabb, mint a forgalomban elérhető legmagasabb ár. Tekintettel abban a Cstv. 70. §-ban foglalt speciális szabályra, az esetben, ha a jogszabályok betartásával történt a vagyontárgyak értékesítése, vélelem szól amellett, hogy a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesítette a felszámoló a vagyontárgyakat. Így az

elsőfokú bíróság megállapította, hogy az értékesítés formája megfelelt a jogszabálynak, a felszámoló szabadon dönthetett arról, hogy milyen módon értékesíti a vagyontárgyakat; a jogszabályban előírt szakértői értébecsléseket beszerezte, s ez alapján határozta meg a vételárat. A felszámolónak nincs olyan kötelezettsége, hogy több pályázót kell az értékesítésre meghívnia, ezért nem kell feltétlenül a szakértői véleménynél magasabb vételárat elérnie.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel kellő részletességgel a tényállást és lényegében semmilyen bizonyítást nem folytatott le. A felperes bizonyítási indítványait ugyan nem utasította el, de azokat indokolás nélkül mellőzte, és erre az ítéletben egyáltalán nem tért ki.

Bizonyítási indítványai közül kiemelte: több alkalommal indítványozta az I. rendű alperes kötelezését az értébecslések teljes terjedelemben történő csatolására. Kellően valószínűsítette, hogy az I. rendű alperes által megállapított - a II. rendű alperessel folyamatosan egyeztetett - ár nem számítható ki az egyébként sem független értébecslők által elkészített szakértői véleményekből. Az elsőfokú bíróság az indítványnak nem tett eleget, a mellőzést és annak indokait azonban az ítéletben meg sem említette. Azt sem lehetett tisztázni, hogy a szakértői vélemények valóban azt az árat képezték, amit a felszámoló az ajánlatában közölt.

Noha a per tárgya éppen a szakértői vélemények alapján számított ár, azt az elsőfokú bíróság nem vizsgálta meg, indokolás nélkül elfogadta az I. rendű alperes állítását, amely szerint az általa közölt ár megfelel a jogszabálynak; kizárólag az I. rendű alperes állítása alapján fogadta el, hogy a DCF módszer az, ami alapján a vételár számítható.

Az értébecslések mindegyike - legkevesebb - 7-8 értéket állapított meg, ezeknek még csak a leírását sem tekintette meg az elsőfokú bíróság és azt sem engedte, hogy ez az irat a per irataihoz csatolásra kerüljön. Ennek indokait azonban nem jelölte meg. Egyoldalúan, indokolás nélkül, egyszerűen elfogadta az alperes állítását a felperes ellentétes bizonyításával szemben, s az az ítélet alapvetően téves voltához vezetett.

A felperes az ítéletet egyéb okból is „megalapozatlannak” tartotta.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes mint tag „perlési jogát elutasította”, noha a felperes megjelölte az erre alapot adó törvényhelyet [Cstv. 61. § (1) bekezdés]. A keresetnek része volt az a hivatkozás is, hogy amennyiben a felszámolás idején elérhető piaci áron kerül értékesítésre a „működő vagyon”, úgy még ilyen jogcímen is maradt volna fenn vagyon; figyelemmel arra, hogy az I. rendű alperes a felszámolás alatt is nyereségesen működött.

Azt állította, részletesen kifejtette, miért nem tekinthető pályázatnak az az eljárás, ahol a felszámoló folyamatos egyeztetések után a „kialkudott” vételáron felajánlja egyetlen vevőnek a vagyont. Azzal érvelt, egyetlen vevő színlelt pályáztatása nem minősül pályázatnak és ezt a Csődtörvény speciális rendelkezései sem engedik meg a felszámolónak [Cstv. 70. § (1) bekezdés]. Nem értette, milyen alapon jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a zárt pályázat lebonyolítása során a felszámolónak joga van egy vevőt kijelölni és neki a vagyont átadni.

Úgy vélte, az elsőfokú bíróság az ügy érdemét illetően önmagának ellentmondóan és a lényegi indokolás mellőzésével rögzített megállapításokat.

Állította: jelentős tévedése az első fokú ítéletnek az a megállapítás, amely szerint a jelen ügyben - mint a Cstv. 68. § szerinti gazdálkodó szervezetre - a Cstv. 67. § (9a)-(9h) bekezdéseinek rendelkezései nem alkalmazandók, csak a Cstv. 70. §-a.

A ... Korm. rendelet minősítette stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetté az I. rendű alperest. E kormányrendelet 2. §-a szerint az adós mint stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó

szervezet vonatkozásában a Cstv. 65-67. §-át és ezen túlmenően a Cstv. 68-70. §-át is alkalmazni kell. Ezért nem érthető az ítélet ezzel ellentétes megállapítása.

Megjegyezte: egyik alperes sem hivatkozott arra, hogy e szabályok ne lennének alkalmazandók, majd idézte a 2011. évi CXCVII. törvény 64. §-ához fűzött indokolást. Állította: az is „megalapozatlan” és téves megállapítása az ítéletnek, hogy a 70. § megismétli a 67. § (9a)-(9h) bekezdés rendelkezéseit.

Úgy vélte: téves és „megalapozatlan” az ítéletnek az a megállapítása is, amely szerint a Cstv. 70. § előírásainak a felszámoló értékesítés során tanúsított eljárása megfelelne.

Azt állította: a hitelezői érdekek ugyanolyan fontosak, mint az a közérdek, amelynek mentén érvényre kell jutnia annak is, hogy a vagyon olyan szervezet részére kerüljön értékesítésre, amely valóban képes annak továbbműködtetésére és a lakosság, valamint a közületek ellátására. Ennek pedig megítélésére hitelesen és objektíven csak az engedélyező hatóság képes, így bevonása az értékesítésbe mellőzhetetlen.

Nem osztotta a felperes az elsőfokú bíróság álláspontját, amely szerint a zártkörű pályázat feltételeinek megfelel, ha egyetlen „pályázót” hív meg a felszámoló. Különös figyelemmel arra, hogy ez az „egyetlen pályázó” olyan személy, aki nyilvánvalóan nem képes és nem alkalmas a működtetésre (nem szakmai befektető), ugyanakkor azonos azzal, aki az adóst felszámolásba kényszerítette a nyereséges volta ellenére.

Megismételte, hogy a pályázat önmagában versengést, versenyeztetést jelent, a nyílt vagy zárt volta az azon való részvételre jogosultak körét jelenti, de az soha nem szűkülhet le egyetlen pályázóra, mert az nem biztosítja sem az átláthatóságot, sem ez eljárás tisztaságát, sem a hitelezői érdekek érvényesülését, a versenyt pedig nemhogy torzítja, de egyenesen kizárja.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság azzal a felperesi hivatkozással sem foglalkozott, amely arra vonatkozott, hogy a felszámoló még a saját maga által kiírt pályázathoz sem tartotta magát.

Kijelentette: a zártkörű pályázat vonatkozásában egyetlen értékelhető indokot sem jelölt meg a felszámoló; a II. rendű alperes is csupán a „közérdek” mögé bújik.

A felperes ismételten hivatkozott a Csődtörvénybe a 70. § szabályait beiktató 2011. évi CXV. törvény 4. §-ához fűzött indoklásra. Megismételte: azon túl, hogy nem nyilvános pályázat alapján kerültek a szakértők kiválasztásra, nem is függetlenek.

Azt állította, a felszámoló megsértette a közjegyző igénybevételére vonatkozó szabályokat is, eljárása kiforgatni igyekezett e garanciális elemet minden jelentéséből és egy rövid, a tényt önmagával indokolni igyekvő, semmitmondó, jelentéktelen mondattal letudottnak tekintette.

Úgy vélte, nem járt el jogszerűen az elsőfokú bíróság akkor, mikor a pályázat vonatkozásában mellőzte annak vizsgálatát, hogy a II. rendű alperes az államtól várta és kapta meg a teljes vételárat. Az 1996. évi LVII. törvény rendelkezéseit a felperesi álláspont szerint alkalmazni lehet és kell. E helyütt visszautal arra, hogy azt a Csődtörvény nem engedi meg a felszámolónak, hogy a versenyt kizárja.

A Ptk. 201. § alapján az elsőfokú bíróság szintén nem hozott megalapozott döntést. A forgalomban elérhető legmagasabb vételár a Csődtörvény e speciális rendelkezésére tekintettel a vagyontárgy piaci forgalmi értékével nem azonos, és a Csődtörvény további speciális rendelkezései folytán annak tartalmát nem a PK 267. számú állásfoglalásban kifejtett szempontok határozzák meg (BDT2008. 1809).

Állította: téves és a jogszabály szövegével ellentétes az elsőfokú bíróság megállapítása, amely szerint „nincs a felszámolónak olyan kötelezettsége, mely a szakértői véleménynél magasabb összegű vételárat kell elérnie”. A felperes e meggyőződése igazolására is bizonyítási indítványokat tett, melyeket az elsőfokú bíróság indokolás nélkül mellőzött.

A felperes észrevételezte, hogy az ítélet nem bírálta el a felperes Ptk. 200. § (2) bekezdésére alapított semmisség megállapítására vonatkozó kereseti kérelmét.

A felperes másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a keresetnek történő helyt adást, az eredeti állapotot helyreállítását, és az alperesek perköltség viselésére kötelezését kérte.

Az I. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte a per során kifejtett indokai alapján.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségében marasztalását kérte.

Azt állította, a felperes nem rendelkezik keresetösségi joggal. Arra hivatkozott, hogy a Cstv. 67. § (9c) bekezdése a (9b) bekezdéssel összhangban a környezeti kárelhárítás, illetve a további környezetveszélyeztetés megelőzése céljából hivatkozik szakmai befektetőre. A felszámoló nem sértette meg a Cstv. 67. § (9a) és (9c) bekezdésében foglaltakat.

Úgy vélte, a felperes az értébecslés körében - a ...i Törvényszék .Fpkh... és a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkf.43.069/2014/3. számú végzéseire tekintettel - már érdemben elbírált sérelmekre hivatkozott [EBH2013.G.5]. Ismételten hivatkozott a 2011. évi CLXXXIX. törvény 13. § (1) bekezdés 20. pontjára, és arra, hogy a vételárat ténylegesen megfizette. Kiemelte: az 1996. évi LVII. törvény 7. §-a az adott ügyben nem alkalmazható, ahogyan a Ptk. 201. §-ában foglaltak megállapíthatósága sem, melynek törvényi feltételei nem állnak fenn.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is, amellyel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének lényegében helytálló indokolását a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem tükrében az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a Pp. 190. § (2) bekezdésére, ugyanis annak értelmében a bíróság a bizonyító fél kérelmére akkor kötelezheti az ellenfelet a birtokában lévő okirat bemutatására, ha azt a polgári jog szabályai szerint egyébként is köteles lenne kiadni vagy bemutatni. Ilyen kötelezettség az ellenfelet különösen akkor terheli, ha az okiratot a bizonyító fél érdekében állították ki, vagy az reá vonatkozó jogviszonyt tanúsít, vagy ilyen jogviszonnyal kapcsolatos tárgyalásra vonatkozik.

E törvényi feltételek azonban nem álltak az értébecslést tartalmazó okiratokra, azok teljes terjedelemben történő becsatolását a felperes alaptalanul kérte. Ebből következik, hogy az erre vonatkozó bizonyítási indítvány mellőzésével az elsőfokú bíróság nem valósított meg lényeges eljárási szabálysértést.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak helytállóan mellőzte az értébecslés módszerének helyességére vonatkozó szakértői bizonyítás elrendelését, ugyanis az a Cstv. 49. § (5) bekezdésére alapított perben a szakértői vélemény tartalmi felülvizsgálatát jelentette volna, s az alkalmazott módszer helytelensége mellett a felperes egyébként sem hozott fel olyan érveket, amelyek a három szakértői véleménnyel szemben további szakértői bizonyítást tettek volna szükségessé.

A Cstv. 70. § (5) bekezdésében felhívott 49. § (5) bekezdése alapján az értékesítés eredményeként megkötött adásvételi szerződés keresettel való megtámadásának az e törvényben foglalt, az értékesítés formáira és a közjegyző igénybevételére vonatkozó rendelkezések megsértése esetén van helye. Ebből következik, hogy e per tárgya nem terjedhet ki az értékesítés tartalmi elemeire, amelyek közé a vételár összegszerű meghatározása is tartozik.

Az elsőfokú bíróság a keresetösségi jog tekintetében helyes álláspontot foglalt el. Helyesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a tag általában nem jogosult pert indítani a társaság által kötött szerződés megtámadása iránt; a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet - hitelezőinek kielégítése után esetleg - fennmaradó vagyonából való részesedés [Cstv. 61. §] a tag érdekeltségét a 49. § (5) bekezdését illetően azért nem alapozza meg, mert a 49. § (5) bekezdése érdekelt félről rendelkezik, a fél Cstv. 6. § (4) bekezdésében írt meghatározásába az adós tagja - pusztán e minőségénél fogva - nem tartozik bele. Ugyanakkor a felperes hitelezői minősége érdekeltségét megalapozza. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben is, hogy a pályázaton való részvétel kizártságát a felperes alappal nem sérelmezheti, hiszen a felszámoló által jogszerűen elrendelt zártkörű pályázaton eleve nem volt jogosult részt venni; annak megsemmisítése sem eredményezné szükségképpen olyan pályázat kiírását, amelyen pályázóként részt vehetne. Mindazonáltal, a keresetösségi jog tekintetében előadottaknak - mivel a felperes keresetösségi jogát mind a Cstv. 49. § (5) bekezdése, mind a Ptk. 201. §-a szempontjából az elsőfokú bíróság megállapította - nem volt ügyszó jelentőségük.

Az elsőfokú bíróságnak a Cstv. 67. § (9a)-(9h) bekezdéseivel kapcsolatos álláspontját annyiban osztotta az ítélet tábla, hogy e jogszabályi rendelkezéseket a 70. §-ban foglalt eltérésekkel kell alkalmazni, amint azt a 68. § (1) bekezdése kifejezetten kimondja.

A Fővárosi Ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a felszámoló kötelezettségének eleget tett a jogszabály által meghatározott hatóságokkal való együttműködés teljesítését illetően.

Az ítélet tábla nem találta tényekkel alátámasztottnak a felperesnek a szakértők függetlenségének megkérdőjelezésére vonatkozó előadását sem.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetekre vonatkozó jogszabályi rendelkezések sajátossága - szemben a Csődtörvény felszámolásra vonatkozó általános szabályaival - a közérdek hatékony, elsődleges érvényre juttatása a hitelezői érdekek érvényesítése mellett. E körben az ítélet tábla a jogszabályi rendelkezések alapján arra a következtetésre jutott, hogy a Cstv. említett szabályai az állami felszámoló számára az értékesítés formáinak meghatározása körében nagyobb mozgásteret biztosított az értékesítés formáinak meghatározása körében éppen a közérdek érvényesítése érdekében. Az ítélet tábla nem találta alaposnak a fellebbező felperes érvelését, amely szerint nem tekinthető pályázatnak az az értékesítés, amelyen csupán egy pályázó vesz részt, mert ez esetben az egyes pályázók versengéséről nem lehet szó.

A Cstv. 70. §-ának (2) bekezdése értelmében a felszámoló joga annak eldöntése, hogy az eljárás céljának elérése érdekében szükséges-e az adós vagyonának nem nyilvános értékesítése. Igenlő esetben a felszámoló maga választja meg a nem nyilvános értékesítés módját (különösen: zártkörű pályázat, közvetlen tárgyalás). Ebből következően a felszámoló által kiírt zártkörű pályázat, illetve az azt megelőző közvetlen tárgyalás a későbbi pályázóval, nem tekinthető jogsértő eljárásnak. Az ügy megítélése szempontjából az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az állami felszámoló által

meghívott egyetlen pályázó II.rendű alperes volt, amelynek az adósi vagyon működtetésére gazdasági érdekeltségen kívül, önkormányzati mivoltából és külön törvényi rendelkezésből fakadó, közjogi kötelezettsége is fennáll. Ennek figyelembevételével nem tekinthető jogszabálysértőnek a felszámolónak az az eljárása, hogy gazdálkodó szervezetek helyett a helyi önkormányzattal kezdett közvetlen tárgyalást, illetve hívta azt meg a zártkörű pályázatra.

Az ítéletábra súlytalannak találta a fellebbező felperesnek azt az előadását, hogy az adós működő üzemenként megvásárolt vagyónának működtetését az önkormányzat II. rendű alperes nem közvetlenül saját maga fogja ellátni, hiszen a jogszabály ilyen kifejezett rendelkezést nem tartalmaz; a vevő feladata adott esetben nem az, hogy saját maga működtesse a működő üzemenként megvásárolt vagyont, hanem, hogy biztosítsa [Cstv. 67. § (9a) bekezdés] annak működését. Márpedig e feltételnek a II. rendű alperes megfelel, és ténykérdés, hogy a létesítményt működteti.

A Fővárosi Ítéletábra alaptalannak találta a fellebbezési előadást, amely a II. rendű alperes mint vevő teljesítőképességének nem kellő igazolását állította. Ugyanis ténykérdés, hogy a vételárat a vevő megfizette. Ennek fényében a vételár teljesítésére való képesség igazolt voltának nincs jelentősége, bár a rendelkezésre álló adatokból az állapítható meg, hogy az önkormányzat a vételár megfizetésére való teljesítőképességét kellően igazolta.

A fellebbezésben az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyításokat illető felperesi kifogásokat a másodfokú bíróság nem találta alaposnak, azokat kellő konkrétsággal a felperes nem is adta elő. Az ügy irataiból az volt megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából releváns tényállást megállapította, és az ehhez szükséges bizonyítást felvette és értékelte.

A Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint a felszámoló a megkötött szerződés érvénytelenségét eredményező módon nem sértette meg a közjegyző igénybevételére vonatkozó eljárási szabályokat, nem találta megállapíthatónak az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény megsértésére vonatkozó állításokat sem.

Az adott ügyben az 1996. évi LVII. törvény pályázatra vonatkozó rendelkezései nem voltak alkalmazhatók, mivel e törvény kifejezett rendelkezése értelmében ezek csupán kiegészítő (szubszidiárius) szabályok [1996. évi LVII. törvény 7. §], amelyek figyelmen kívül maradnak a felszámolási eljárás vonatkozó rendelkezéseire tekintettel.

Alaptalannak találta a fellebbezés Ptk. 201. §-ára vonatkozó érvelését, s e körben osztotta az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokait, amelyekre megismétlése nélkül hivatkozik.

A Fővárosi Ítéletábra alaptalannak találta a felperes Ptk. 200. § (2) bekezdésére vonatkozó kereseti kérelmét. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság e keresetet teljes egészében elutasította. A Ptk. 200. § (2) bekezdésére hivatkozva a felperes az értékesítés formáira és a közjegyző igénybevételére vonatkozó szabályok megsértésére utalt. E szabályok megsértése esetére azonban a jogalkotó külön (speciális) szabályokat [a Cstv. 49. § (5) bekezdését] állított fel, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése e körben nem alkalmazható. A pályázatfüzetre és annak feltételeire vonatkozó felperesi hivatkozást az elsőfokú bíróság helyesen hagyta figyelmen kívül, mert, egyrészt ez a pályázat tartalmi felülvizsgálatát jelentette volna, amelyre a 49. § (5) bekezdése nem ad lehetőséget, másrészt olyan zártkörű pályázatot érintett, amelyen a felperes - meghívás hiányában - eleve nem volt jogosult részt venni.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I. és a II. rendű alperes perköltségének viselésére [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5), 4/A. § (1) bekezdés].

A felperes a fellebbezési eljárási illeték lerovását az Itv. 74. § (1a) bekezdése szerint igazolta. Miután a fellebbezés nem vezetett eredményre, a felperes a másodfokú eljárásban felmerült eljárási költségét - az eljárási illetékre is kiterjedően - maga viseli [Pp. 78. § (1) bekezdés].

Budapest, 2015. március 11.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

. Senyei György s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)